

כתובות א:א – א:ד

פרק א: משנה א

בְּתוּלָה נִשְׂאת לַיּוֹם הַרְבִּיעִי, וְאַלְמָנָה לַיּוֹם הַחֲמִישִׁי. שְׂפַעְמִים בַּשַּׁבָּת בְּתֵי דִינִין יוֹשְׁבֵין בְּעִירוֹת, בַּיּוֹם הַשְּׁנִי וּבַיּוֹם הַחֲמִישִׁי, שְׂאֵם הָיָה לוֹ טַעֲנַת בְּתוּלִים, הָיָה מוֹשְׁפִים לְבֵית דִּין:

פרק א: משנה ב

בְּתוּלָה, כְּתַבְתָּהּ מֵאֲתֵימ. וְאַלְמָנָה, מִנָּה. בְּתוּלָה אֲלֻמָּנָה, גְּרוּשָׁה, וְחֻלּוּצָה, מִן הָאֲרוּסִין, כְּתַבְתָּן מֵאֲתֵימ, וַיֵּשׁ לָהֶן טַעֲנַת בְּתוּלִים. הַגִּיּוֹרֶת, וְהַשְּׁבוּיָה, וְהַשְּׂפָחָה שֶׁנִּפְדּוּ וְשֶׁנִּתְגִּירוּ, וְשֶׁנִּשְׁתַּחֲרָרוּ, פְּחוּתוֹת מִבְּנוֹת שְׁלֹשׁ שָׁנִים וַיּוֹם אֶחָד, כְּתַבְתָּן מֵאֲתֵימ, וַיֵּשׁ לָהֶן טַעֲנַת בְּתוּלִים:

פרק א: משנה ג

הַגְּדוּל שֶׁבָּא עַל הַקְּטָנָה, וְקָטָן שֶׁבָּא עַל הַגְּדוּלָה, וּמִכַּת עַץ, כְּתַבְתָּן מֵאֲתֵימ, דְּבַרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, מִכַּת עַץ, כְּתַבְתָּה מִנָּה:

פרק א: משנה ד

בְּתוּלָה אֲלֻמָּנָה, גְּרוּשָׁה, וְחֻלּוּצָה, מִן הַנְּשׂוּאִין, כְּתַבְתָּהּ מִנָּה, וְאִין לָהֶן טַעֲנַת בְּתוּלִים. הַגִּיּוֹרֶת, וְהַשְּׁבוּיָה, וְהַשְּׂפָחָה, שֶׁנִּפְדּוּ, וְשֶׁנִּתְגִּירוּ, וְשֶׁנִּשְׁתַּחֲרָרוּ, יִתְרוֹת עַל בְּנוֹת שְׁלֹשׁ שָׁנִים וַיּוֹם אֶחָד, כְּתַבְתָּן מִנָּה, וְאִין לָהֶן טַעֲנַת בְּתוּלִין:

כתובות א:ה – א:ח

פרק א: משנה ה

האוכל אצל חמיו ביהודה שלא בעדים, אינו יכול לטעון טענת בתולים, מפני שמתיחד עמה. אחת אלמנת ישראל ואחת אלמנת כהן, כתבתן מנה. בית דין של כהנים היו גובין לבתולה ארבע מאות זוז, ולא מחו בידם חכמים:

פרק א: משנה ו

הנושא את האשה ולא מצא לה בתולים, היא אומרת, משארסתני נאנסתי, ונסתחפה שדך. והלה אומר, לא כי, אלא עד שלא ארסתיך, והיה מקחי מקח טעות. רבן גמליאל ורבי אליעזר אומרים, נאמנת. רבי יהושע אומר, לא מפיה אנו חזין, אלא הרי זו בחזקת בעולה עד שלא תתארס, והטעתו, עד שתביא ראיה לדבריה:

פרק א: משנה ז

היא אומרת מפת עץ אני, והוא אומר, לא כי, אלא דרוסת איש אתי, רבן גמליאל ורבי אליעזר אומרים, נאמנת. רבי יהושע אומר, לא מפיה אנו חזין, אלא הרי זו בחזקת דרוסת איש, עד שתביא ראיה לדבריה:

פרק א: משנה ח

ראוה מדברת עם אחד בשוק, אמרו לה מה טיבו של זה. איש פלוני וכהן הוא. רבן גמליאל ורבי אליעזר אומרים, נאמנת. רבי יהושע אומר, לא מפיה אנו חזין, אלא הרי זו בחזקת בעולה לנתין ולממזר, עד שתביא ראיה לדבריה:

כתובות א:ט – ב:ב

פרק א: משנה ט

הִיְתָה מְעַבְרֵת, וְאָמְרוּ לָהּ מָה טִיבוֹ שֶׁל עֶבֶר זֶה. מֵאִישׁ פְּלוֹנִי וְכֵהֵן הוּא.
רַבֵּן גַּמְלִיאֵל וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמְרִים, נֶאֱמַנְתָּ.
רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר, לֹא מִפִּיָּה אָנוּ חַיִּין, אֲלֵא הָרִי זֶה בְּחֻזְקַת מְעַבְרֵת לְנִתִּין
וּלְמִמּוֹזֵר, עַד שֶׁתָּבִיא רְאִיָּה לְדַבְרֶיהָ:

פרק א: משנה י

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מַעֲשֵׂה בְּתִינוּקָת שְׂיָרְדָה לְמִלֵּאת מַיִם מִן הָעַיִן, וְנֶאֱנָסָה.
אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי, אִם רַב אֲנִשֵּׁי הָעִיר מְשִׂיאִין לְכַהֲנָה, הָרִי זֶה תִּנְשָׂא
לְכַהֲנָה:

פרק ב: משנה א

הָאִשָּׁה שֶׁנִּשְׁתַּאֲרְמְלָה אוֹ שֶׁנִּשְׁתַּגַּרְשָׁה, הִיא אוֹמֶרֶת בְּתוֹלָה נִשְׁתַּתְּנִי,
וְהוּא אוֹמֵר, לֹא כִי אֲלֵא אֲלִמְנָה נִשְׁתַּתִּיד, אִם יֵשׁ עֲדִים שִׁיִּצְאָת בְּהִנּוּמָא
וְרֵאשָׁה פְּרוּעַ, כְּתַבְתָּה מֵאֲתָיִם.
רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן בְּרוּקָא אוֹמֵר, אִף חֲלוּק קְלִיּוֹת רְאִיָּה:

פרק ב: משנה ב

וּמוֹדָה רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בְּאוֹמֵר לְחֻבְרוֹ שְׂדָה זֶה שֶׁל אָבִיךָ הִיְתָה וּלְקַחְתִּיהָ הִימְנוּ,
שֶׁהוּא נֶאֱמָן, שֶׁהִפָּה שְׁאֶסֶר הוּא הִפָּה שֶׁהִתִּיר.
וְאִם יֵשׁ עֲדִים שֶׁהִיא שֶׁל אָבִיו וְהוּא אוֹמֵר לְקַחְתִּיהָ הִימְנוּ, אִינוּ נֶאֱמָן:

כתובות ב:ג – ב:ו

פרק ב: משנה ג

הַעֲדִים שְׁאֵמְרוּ כְּתֹב יָדִינוּ הוּא זֶה, אֲבָל אֲנוּסִים הָיִינוּ, קִטְנִים הָיִינוּ, פְּסוּלֵי עֲדוֹת הָיִינוּ, הָרִי אֵלּוּ נֶאֱמָנִים.
וְאִם יֵשׁ עֲדִים שֶׁהוּא כְּתֹב יָדָם אוֹ שֶׁהִיא כְּתֹב יָדָם יוֹצֵא מִמְּקוֹם אַחֵר, אֵינָן נֶאֱמָנִין:

פרק ב: משנה ד

זֶה אוֹמֵר זֶה כְּתֹב יָדִי וְזֶה כְּתֹב יָדוֹ שֶׁל חֲבֵרִי, וְזֶה אוֹמֵר זֶה כְּתֹב יָדִי וְזֶה כְּתֹב יָדוֹ שֶׁל חֲבֵרִי, הָרִי אֵלּוּ נֶאֱמָנִין.
זֶה אוֹמֵר זֶה כְּתֹב יָדִי וְזֶה אוֹמֵר זֶה כְּתֹב יָדִי, צְרִיכִים לְצַרֵּף עִמָּהֶם אַחֵר, דְּבָרֵי רַבִּי וְחֻקֵּימָם אוֹמְרִים, אֵינָן צְרִיכִין לְצַרֵּף עִמָּהֶם אַחֵר, אֶלָּא נֶאֱמָן אָדָם לוֹמֵר זֶה כְּתֹב יָדִי:

פרק ב: משנה ה

הָאִשָּׁה שֶׁאִמְרָה אֶשֶׁת אִישׁ הָיִיתִי וְגֵרוּשָׁה אָנִי, נֶאֱמָנָת, שֶׁהִפָּה שְׁאֶסֶר הוּא הִפָּה שֶׁהִתִּיר.
וְאִם יֵשׁ עֲדִים שֶׁהִיְתָה אֶשֶׁת אִישׁ וְהִיא אוֹמֶרֶת גְּרוּשָׁה אָנִי, אֵינָה נֶאֱמָנָת. אִמְרָה נְשֻׁבִיתִי וְטְהוּרָה אָנִי, נֶאֱמָנָת, שֶׁהִפָּה שְׁאֶסֶר הוּא הִפָּה שֶׁהִתִּיר.
וְאִם יֵשׁ עֲדִים שֶׁנְּשֻׁבִיתִי וְהִיא אוֹמֶרֶת טְהוּרָה אָנִי, אֵינָה נֶאֱמָנָת. וְאִם מִשְׁנֵשֵׁאת בָּאוּ עֲדִים, הָרִי זֶה לֹא תִצָּא:

פרק ב: משנה ו

שְׁתֵּי נָשִׁים שֶׁנִּשְׁבְּבוּ, זֹאת אוֹמֶרֶת נְשֻׁבִיתִי וְטְהוּרָה אָנִי, וְזֹאת אוֹמֶרֶת נְשֻׁבִיתִי וְטְהוּרָה אָנִי, אֵינָן נֶאֱמָנוֹת. וּבְזִמְנוֹ שֶׁהֵן מְעִידוֹת זֶה אֶת זֶה, הָרִי אֵלּוּ נֶאֱמָנוֹת:

כתובות ב:ז – ב:י

פרק ב: משנה ז

וְכֹן שְׁנֵי אֲנָשִׁים, זֶה אוֹמֵר כִּהְיוֹ אֲנִי וְזֶה אוֹמֵר כִּהְיוֹ אֲנִי, אֵינָן נֶאֱמָנִין. וּבְזִמְנוֹ שֶׁהָיוּ מְעִידִין זֶה אֶת זֶה, הָרִי אֵלּוֹ נֶאֱמָנִין:

פרק ב: משנה ח

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֵין מְעֵלִין לְכַהֵנָּה עַל פִּי עַד אֶחָד. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אֵימַתִּי, בְּמִקּוֹם שֵׁישׁ עוֹרְרִין. אֲבָל בְּמִקּוֹם שֶׁאֵין עוֹרְרִין, מְעֵלִין לְכַהֵנָּה עַל פִּי עַד אֶחָד. רַבִּין שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר מִשּׁוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן הַסֵּגוֹן, מְעֵלִין לְכַהֵנָּה עַל פִּי עַד אֶחָד:

פרק ב: משנה ט

הָאִשָּׁה שֶׁנִּחְבְּשָׁה בְיַדֵּי גוֹיִם עַל יְדֵי כְּמוֹן, מִתְּרַת לְבַעֲלָהּ. עַל יְדֵי נִפְשׁוֹת, אֲסוּרָה לְבַעֲלָהּ. עֵיר שֶׁכִּבְּשָׁה כְּרֶכּוּם, כָּל כַּהֲנֹת שֶׁנִּמְצְאוּ בְּתוֹכָהּ, פְּסוּלוֹת. וְאִם יֵשׁ לָהּ עֵדִים, אֶפְלוּ עַבְדֵּי, אֶפְלוּ שְׂפָחָהּ, הָרִי אֵלּוֹ נֶאֱמָנִין. וְאֵין נֶאֱמָן אָדָם עַל יְדֵי עֲצֻמוֹ. אָמַר רַבִּי זְכַרְיָה בֶּן הַקָּצֵב, הַמְעוֹן הַזֶּה, לֹא זֹזָה יָדָהּ מִתּוֹךְ יְדֵי מִשְׁעָה שֶׁנִּכְנְסוּ גוֹיִם לִירוּשָׁלַיִם וְעַד שֶׁיִּצְאוּ. אָמְרוּ לוֹ, אֵין אָדָם מְעִיד עַל יְדֵי עֲצֻמוֹ:

פרק ב: משנה י

וְאֵלּוֹ נֶאֱמָנִין לְהַעֲדֵי בְּגִדְלָן מָה שֶׁרָאוּ בְּקִטְנָן. נֶאֱמָן אָדָם לֹמֵר, זֶה כָּתַב יָדוֹ שֶׁל אָבִא, וְזֶה כָּתַב יָדוֹ שֶׁל אַחִי. זְכוּר הֵיטִי בְּפְלוּגִית שֶׁיִּצְתָהּ בְּהִנוּמָא, וְרֵאשָׁה פְּרוּעַ. וְשֶׁהָיָה אִישׁ פְּלוּגִי יוֹצֵא מִבֵּית הַסֵּפֶר לְטֵבֵל לֶאֱכֹל בְּתֵרוּמָה. וְשֶׁהָיָה חוֹלֵק עִמּוֹ עַל הַגֵּר. וְהַמְּקוֹם הַזֶּה בֵּית הַפְּרָס. וְעַד כָּאן הֵינּוּ בָּאִין בְּשֶׁבֶת. אֲבָל אֵין אָדָם נֶאֱמָן לֹמֵר, דֶּרֶךְ הָיָה לְפְלוּגִי בְּמִקּוֹם הַזֶּה, מְעַמֵּד וּמְסַפֵּד הָיָה לְפְלוּגִי בְּמִקּוֹם הַזֶּה:

כתובות ג:א – ג:ד

פרק ג: משנה א

אלו נְעָרוֹת שֵׁישׁ לָהֶן קִנְס. הֵבֵא עַל הַמְמוֹזֶרֶת, וְעַל הַנְּתִינָה, וְעַל הַכּוֹתֵית. הֵבֵא עַל הַגֵּיזֶרֶת, וְעַל הַשְּׁבוּיָה, וְעַל הַשְּׁפָחָה, שֶׁנִּפְדּוּ וְשֶׁנִּתְגַּדְּרוּ וְשֶׁנִּשְׁתַּחֲרָרוּ פְּחוֹתוֹת מִבְּנוֹת שְׁלֹשׁ שָׁנִים וְיוֹם אֶחָד. הֵבֵא עַל אַחֹתוֹ, וְעַל אַחֹת אָבִיו, וְעַל אַחֹת אִמּוֹ, וְעַל אַחֹת אִשְׁתּוֹ, וְעַל אִשְׁתׁ אָחִיו, וְעַל אִשְׁתׁ אָחִי אָבִיו, וְעַל הַנְּדָה, יֵשׁ לָהֶן קִנְס. אִף עַל פִּי שֶׁהוּ בְּהֵרֶת, אִין בְּהוּ מֵיִתַּת בֵּית דִּין:

פרק ג: משנה ב

וְאלו שֵׁאִין לָהֶן קִנְס, הֵבֵא עַל הַגֵּיזֶרֶת וְעַל הַשְּׁבוּיָה וְעַל הַשְּׁפָחָה שֶׁנִּפְדּוּ וְשֶׁנִּתְגַּדְּרוּ וְשֶׁנִּשְׁתַּחֲרָרוּ יְתָרוֹת עַל בְּנוֹת שְׁלֹשׁ שָׁנִים וְיוֹם אֶחָד. **רַבִּי יְהוּדָה** אוֹמֵר, שְׁבוּיָה שֶׁנִּפְדֵּית, הֵרִי הִיא בְּקִדְשָׁתָהּ, אִף עַל פִּי שֶׁגְּדוּלָּה. הֵבֵא עַל בְּתוֹ, עַל בְּת בְּתוֹ, עַל בְּת בְּנוֹ, עַל בְּת אִשְׁתּוֹ, עַל בְּת בְּנָה, עַל בְּת בְּתָהּ, אִין לָהֶן קִנְס, מִפְּנֵי שֶׁמִּתְחַיֵּב בְּנִפְשׁוֹ, שֶׁמִּיתָתוֹ בִּידֵי בֵּית דִּין. וְכָל הַמִּתְחַיֵּב בְּנִפְשׁוֹ, אִין מְשַׁלֵּם מְמוֹן, שֶׁנֶּאֱמַר (שְׁמוֹת כ"א) וְלֹא יִהְיֶה אָסוֹן עֹנֹשׁ יַעֲנֹשׁ:

פרק ג: משנה ג

נְעָרָה שֶׁנִּתְאַרְסָה וְנִתְגַּרְשָׁה, **רַבִּי יוֹסִי הַגְּלִילִי** אוֹמֵר, אִין לָהּ קִנְס. **רַבִּי עֲקִיבָא** אוֹמֵר, יֵשׁ לָהּ קִנְס, וְקִנְסָהּ לְעַצְמָהּ:

פרק ג: משנה ד

הַמִּפְתָּה נוֹתֵן שְׁלֹשָׁה דְבָרִים, וְהָאוֹנֵס אַרְבָּעָה. הַמִּפְתָּה נוֹתֵן בִּשְׁתׁ וּפְגָם וְקִנְס. מוֹסִיף עָלָיו אוֹנֵס, שֶׁנוֹתֵן אֶת הַצֶּעֶר. מֵה בֵּין אוֹנֵס לְמִפְתָּה. הָאוֹנֵס נוֹתֵן אֶת הַצֶּעֶר, וְהַמִּפְתָּה אִינוֹ נוֹתֵן אֶת הַצֶּעֶר. הָאוֹנֵס נוֹתֵן מִיָּד, וְהַמִּפְתָּה לְכִשְׁיוּצִיא. הָאוֹנֵס שׁוֹתֵה בְּעַצְצוֹ, וְהַמִּפְתָּה אִם רָצָה לְהוּצִיא, מוֹצִיא:

כתובות ג:ה – ג:ח

פרק ג: משנה ה

כיצד שותה בעציצו, אפלו היא חגרת, אפלו היא סומא, ואפלו היתה
מפת שחין.
נמצא בה דבר ערוה, או שאינה ראויה לבא בישראל, אינו רשאי לקימה,
שנאמר, (דברים כב) ולו תהיה לאשה, אשה הראויה לו:

פרק ג: משנה ו

יתומה שנתארסה ונתגרשה, **רבי אלעזר** אומר, המפתה פטור, והאונס
חייב:

פרק ג: משנה ז

איזוהי בשת, הכל לפי המביש והמתביש.
פגם, רואין אותה כאלו היא שפחה נמכרת, כמה היתה יפה וכמה היא
יפה.
קנס, שוה בכל אדם. וכל שיש לו קצבה מן התורה, שוה בכל אדם:

פרק ג: משנה ח

כל מקום שיש מכר, אין קנס. וכל מקום שיש קנס, אין מכר.
קטנה יש לה מכר ואין לה קנס. נערה יש לה קנס ואין לה מכר.
הבוגרת אין לה לא מכר ולא קנס:

כתובות ג:ט – ד:ג

פרק ג: משנה ט

האומר פתיתי את בתו של פלוני, משלם בשת ופגם על פי עצמו, ואינו משלם קנס.
האומר גנבתי וטבחתי ומכרתי, משלם את הקרו על פי עצמו, ואינו משלם תשלומי כפל ותשלומי ארבעה וחקמשה.
המית שורי את פלוני או שורו של פלוני, הרי זה משלם על פי עצמו. המית שורי עבדו של פלוני, אינו משלם על פי עצמו.
זה הכלל כל המשלם יתר על מה שהזיק, אינו משלם על פי עצמו:

פרק ד: משנה א

נערה שנתפתתה, בשתה ופגמה וקנסה של אביה, והצער בתפוסה. עמדה בדין עד שלא מת האב, הרי הן של אב. מת האב, הרי הן של אחין. לא הספיקה לעמוד בדין עד שמות האב, הרי הן של עצמה.
עמדה בדין עד שלא בגרה, הרי הן של אב. מת האב, הרי הן של אחין. לא הספיקה לעמוד בדין עד שבגרה, הרי הן של עצמה.
רבי שמעון אומר, אם לא הספיקה לגבות עד שמות האב, הרי הן של עצמה. מעשה ידיה ומציאתה, אף על פי שלא גבתה, מת האב, הרי הן של אחין:

פרק ד: משנה ב

המאיר את בתו, וגרשה, ארסה ונתארמלה, כתבתה שלו. השיאה וגרשה, השיאה ונתארמלה, כתבתה שלה.
רבי יהודה אומר, הראשונה של אב. אמרו לו, משהשיאה, אין לאביה רשות בה:

פרק ד: משנה ג

הַגִּיּוֹרֶת שֶׁנִּתְגַּיְרָה בְּתֵה עֵמָה, וְזִנְתָהּ, הָרִי זֹו בְּחֻנֵּק. אֵין לָהּ לֹא פֶתַח בֵּית
הָאָב, וְלֹא מֵאָה סָלַע. הֵיְתָה הוֹרְתָה שְׁלֹא בְקִדְשָׁה וְלִדְתָה בְקִדְשָׁה, הָרִי זֹו
בְּסָקִילָה. אֵין לָהּ לֹא פֶתַח בֵּית הָאָב וְלֹא מֵאָה סָלַע.
הֵיְתָה הוֹרְתָה וְלִדְתָה בְקִדְשָׁה, הָרִי הִיא כָּבֵת יִשְׂרָאֵל לְכָל דָּבָר. יֵשׁ לָהּ אָב
וְאֵין לָהּ פֶתַח בֵּית הָאָב, יֵשׁ לָהּ פֶתַח בֵּית הָאָב וְאֵין לָהּ אָב, הָרִי זֹו
בְּסָקִילָה.
לֹא נֶאֱמַר פֶּתַח בֵּית אָבִיָּה, אֶלֶּא לְמִצּוֹה:

כתובות ד:ד – ד:ז

פרק ד : משנה ד

הָאֵב וְכַאֲ בְּבִתּוֹ בְּקִדּוּשֶׁיהָ, בְּכֶסֶף בְּשֹׁטֶר וּבְבִיאָהּ, וְכַאֲ בְּמִצִּיאָתָהּ, וּבְמַעֲשֵׂה יָדֶיהָ, וּבִהֲפֹרֶת נְדָרֶיהָ. וּמְקַבֵּל אֶת גְּטָהּ, וְאִינוּ אוֹכֵל פְּרוֹת בְּחֵייהָ. נְשֵׂאת, יֵתֵר עָלָיו הַבַּעַל שְׂאוֹכֵל פְּרוֹת בְּחֵייהָ, וְחַיֵּב בְּמִזְוֹנוֹתֶיהָ, בְּפִרְקוֹנָהּ, וּבְקִבוּרָהּ.

רבי יהודה אומר: אפלו עני שבִּישְׂרָאֵל, לא יפחת משני חלילים ומקוננת.

פרק ד : משנה ה

לְעוֹלָם הִיא בְּרִשׁוֹת הָאֵב, עַד שֶׁתִּכְנַס לְרִשׁוֹת הַבַּעַל לְנִשְׁוֹאִין. מִסֵּר הָאֵב לְשְׁלוּחֵי הַבַּעַל, הֵרִי הִיא בְּרִשׁוֹת הַבַּעַל. הַלֵּךְ הָאֵב עִם שְׁלוּחֵי הַבַּעַל, אוֹ שֶׁהִלְכוּ שְׁלוּחֵי הָאֵב עִם שְׁלוּחֵי הַבַּעַל, הֵרִי הִיא בְּרִשׁוֹת הָאֵב. מִסְרוֹ שְׁלוּחֵי הָאֵב לְשְׁלוּחֵי הַבַּעַל, הֵרִי הִיא בְּרִשׁוֹת הַבַּעַל.

פרק ד : משנה ו

הָאֵב אִינוּ חַיֵּב בְּמִזְוֹנוֹת בֵּיתוֹ. זֶה מִדְּרַשׁ דְּרַשׁ **רבי אלעזר בן עזריה** לִפְנֵי **חכמים** בְּכֶרֶם בִּיבְנָהּ, הַבְּנִים יִירְשׁוּ וְהַבְּנוֹת יִזְוֹנוּ, מָה הַבְּנִים אֵינָן יוֹרְשִׁין אֶלָּא לְאַחַר מִיתַת הָאֵב, אִף הַבְּנוֹת אֵינָן נִזְוֹנוֹת אֶלָּא לְאַחַר מִיתַת אָבִיהָ.

פרק ד : משנה ז

לֹא כָּתַב לָהּ כְּתֻבָּהּ, בְּתוֹלָה גּוֹבָה מְאֻתָּיִם, וְאֶלְמָנָה כּוֹנֵה, מִפְּנֵי שֶׁהוּא תְּנַאי בֵּית דִּין. כָּתַב לָהּ, שְׂדֵה שְׂוֵה מְנָה תַּחַת מְאֻתָּיִם זוּז, וְלֹא כָּתַב לָהּ, כָּל נְכָסִים דְּאִית לִי אַחֲרָאִין לְכְּתֻבְתֶּיךָ, חַיֵּב, שֶׁהוּא תְּנַאי בֵּית דִּין.

כתובות ד:ח – ד:יא

פרק ד : משנה ח

לא כתב לה, אם תשתבאי אפרקנד ואותבנד לי לאנתו, ובכהנת, אהדרנד למדינתד, חזיב, שהוא תנאי בית דין.

פרק ד : משנה ט

נשבית, חזיב לפדותה. ואם אמר, הרי גטה וכתבתה, תפדה את עצמה, אינו רשאי. לקתה, חזיב לרפאתה. אמר, הרי גטה וכתבתה, תרפא את עצמה, רשאי.

פרק ד : משנה י

לא כתב לה, בגין דכרין דיהוון ליכי מנאי אנון ירתון כסף כתבתיד יתר על חולקיהון דעם אחוהון, חזיב שהוא תנאי בית דין.

פרק ד : משנה יא

בנו נקבין דיהוין ליכי מנאי, יהוין יתבו בביתי ומתזנו מנכסי עד דתנסבו לגברין, חזיב, שהוא תנאי בית דין.

כתובות ד׳ב – ה׳ג

פרק ד : משנה יב

את תהא יתבא בביתי ומתזנא מנכסי, כל ימי מגד אלמנותיך בביתי, חיב, שהוא תנאי בית דין. כך היו אנשי ירושלים כותבין. אנשי גליל היו כותבין כאנשי ירושלים. אנשי יהודה היו כותבין, עד שירצו היורשים לתן ליך כתבתיך. לפיכך אם רצו היורשין, נותנין לה כתבתה ופוטרין אותה.

פרק ה : משנה א

אף על פי שאמרו, בתולה גובה מאתים ואלמנה מנה, אם רצה להוסיף, אפלו מאה מנה, יוסיף. נתארמלה או נתגרשה, בין מן הארוסין בין מן הנשואין, גובה את הכל. מן הארוסין, בתולה גובה מאתים ואלמנה מנה, שלא כתב לה אלא על מנת לכנסה. רבי יהודה אומר: אם רצה, כותב לבתולה שטר של מאתים, והיא כותבת, התקבלתי ממך מנה, ולא למנה, מנה, והיא כותבת, התקבלתי ממך חמשים זוז. רבי מאיר אומר: כל הפוחת לבתולה ממאתים ולא למנה ממנה, הרי זו בעילת זנות.

פרק ה : משנה ב

נותנין לבתולה שנים עשר חדש משתבעה הבעל לפרנס את עצמה. וכשם שנותנין לאשה, כך נותנין לאיש לפרנס את עצמו. ולא למנה שלשים יום. הגיע זמן ולא נשאו, אוכלות משלו ואוכלות בתרומה. רבי טרפון אומר: נותנין לה הכל תרומה. רבי עקיבא אומר: מחצה חלין ומחצה תרומה.

פרק ה : משנה ג

היבם אינו מאכיל בתרומה. עשתה ששה חדשים בפני הבעל וששה חדשים בפני היבם, ואפלו כלן בפני הבעל חסר יום אחד בפני היבם, או כלן בפני היבם חסר יום אחד בפני הבעל, אינה אוכלת בתרומה. זו משנה ראשונה. בית דין של אחריהן אמרו, אין האשה אוכלת בתרומה, עד שתכנס לחפה.

כתובות ה:ד – ה:ז

פרק ה : משנה ד

הַמְקַדֵּשׁ מַעֲשֵׂה יָדַי אֲשֶׁתּוֹ, הֵרִי זֹו עוֹשֶׂה וְאוֹכֵלֶת.
הַמּוֹתֵר, רַבִּי מֵאִיר אֹמֵר: הֶקְדַּשׁ. רַבִּי יוֹחָנָן הַסַּנְדְּלָר אֹמֵר: חֲלִין.

פרק ה : משנה ה

אֵלוּ מְלֵאכּוֹת שֶׁהָאִשָּׁה עוֹשֶׂה לְבַעֲלָהּ, טוֹחֶנֶת, וְאוֹפֶה, וּמְכַבֶּסֶת, מְבַשְּׁלֶת,
וּמְנִיקָה אֶת בְּנָהּ, מְצַעֵת לוֹ הַמָּטָה, וְעוֹשֶׂה בְּצִמּוֹר.
הַכְּנִיסָה לוֹ שְׂפָחָה אַחַת, לֹא טוֹחֶנֶת, וְלֹא אוֹפֶה וְלֹא מְכַבֶּסֶת. שְׁתֵּי, אֵינָה
מְבַשְּׁלֶת וְאֵינָה מְנִיקָה אֶת בְּנָהּ. שְׁלֹשׁ, אֵינָה מְצַעֵת לוֹ הַמָּטָה וְאֵינָה עוֹשֶׂה
בְּצִמּוֹר. אַרְבָּעָה, יוֹשֶׁבֶת בְּקִתְדָרָא. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אֹמֵר: אִפְלוּ הַכְּנִיסָה לוֹ מֵאָה
שְׂפָחוֹת, כּוֹפֶה לַעֲשׂוֹת בְּצִמּוֹר, שֶׁהַבְּטָלָה מְבִיָּאָה לִידֵי זָמָה. רַבּוֹן שְׂמֵעוֹן בֶּן
גַּמְלִיאֵל אֹמֵר: אִף הַמְדִיר אֶת אֲשֶׁתּוֹ מְלַעֲשׂוֹת מְלֵאכָה, יוֹצִיא וְיִתֵּן כְּתַבְתָּהּ,
שֶׁהַבְּטָלָה מְבִיָּאָה לִידֵי שְׁעָמוּם.

פרק ה : משנה ו

הַמְדִיר אֶת אֲשֶׁתּוֹ מִתְשַׁמֵּשׁ הַמָּטָה, בֵּית שְׂמַאי אֹמְרִים: שְׁתֵּי שַׁבָּתוֹת.
בֵּית הַלֵּל אֹמְרִים: שַׁבָּת אַחַת. הַתְּלֻמִּידִים יוֹצֵאִין לְתַלְמוּד תּוֹרָה שְׁלֹא
בְּרִשׁוֹת, שְׁלֹשִׁים יוֹם. הַפּוֹעֲלִים, שַׁבָּת אַחַת. הָעוֹנָה הָאִמּוּרָה בְּתוֹרָה,
הַטִּילִין, בְּכָל יוֹם. הַפּוֹעֲלִים, שְׁתֵּי בַשַּׁבָּת. הַחֲמֻרִים, אַחַת בַּשַּׁבָּת. הַגְּמֻלִים,
אַחַת לְשָׁלְשִׁים יוֹם. הַסְּפָנִים, אַחַת לְשָׁשָׁה חֳדָשִׁים, דְּבַרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר.

פרק ה : משנה ז

הַמּוֹרְדֵת עַל בַּעֲלָהּ, פּוֹחֶתִין לָהּ מִכְּתַבְתָּהּ שֶׁבָּעָה דִּינָרִין בַּשַּׁבָּת. רַבִּי יְהוּדָה
אֹמֵר, שֶׁבָּעָה טְרַפְעִיקִין. עַד מָתִי הוּא פּוֹחֵת, עַד כִּנְגָד כְּתַבְתָּהּ. רַבִּי יוֹסִי
אֹמֵר: לְעוֹלָם הוּא פּוֹחֵת וְהוֹלֵךְ, שְׂמָא תְּפוּל לָהּ יִרְשָׁה מִמְּקוֹם אַחֵר, גּוֹבָה
הַיְמָנָה. וְכֵן הַמּוֹרְד עַל אֲשֶׁתּוֹ, מוֹסִיפִין לָהּ עַל כְּתַבְתָּהּ שְׁלֹשָׁה דִּינָרִין בַּשַּׁבָּת.
רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר: שְׁלֹשָׁה טְרַפְעִיקִין.

כתובות ה:ח – ו:ב

פרק ה : משנה ח

הַמְשֵׁרָה אֶת אֶשְׁתּוֹ עַל יְדֵי שְׁלִישׁ, לֹא יִפְחַת לָהּ מִשְׁנֵי קַבִּין חֲטִין, אוֹ מֵאַרְבַּעָה קַבִּין שְׁעוּרִים. אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, לֹא פָסַק לָהּ שְׁעוּרִים אֲלֵא רַבִּי יִשְׁמַעֵאל שֶׁהָיָה סָמוּךְ לְאָדוֹם. וְנוֹתֵן לָהּ חֲצִי קַב קַטְנִית וְחֲצִי לֵג שָׁמוֹ, וְקַב גְּרוּגְרוֹת, אוֹ מִנֵּה דְבֵלָה. וְאִם אֵין לוֹ, פּוֹסֵק לְעַמְתָּן פְּרוֹת מִמְּקוֹם אַחֵר. וְנוֹתֵן לָהּ מִטָּה, מִפֶּץ, וּמִחֲצֵלֶת. וְנוֹתֵן לָהּ כֶּפֶה לְרֵאשָׁה, וְחֲגוּר לְמִתְנִיָּה, וּמִנְעָלִים מִמוּעֵד לְמוּעֵד, וְכֻלִּים שֶׁל חֲמֻשִׁים זֶזוּ מִשָּׁנָה לְשָׁנָה. וְאֵין נוֹתֵן לָהּ, לֹא חֲדָשִׁים בְּיָמוֹת הַחֲמָה, וְלֹא שְׁחָקִים בְּיָמוֹת הַגְּשָׁמִים. אֲלֵא נוֹתֵן לָהּ כָּלִים שֶׁל חֲמֻשִׁים זֶזוּ בְּיָמוֹת הַגְּשָׁמִים, וְהִיא מִתְכַּסֶּה בְּבִלְאוֹתֶיהֶן בְּיָמוֹת הַחֲמָה, וְהַשְּׁחָקִים שְׁלֵה.

פרק ה : משנה ט

נוֹתֵן לָהּ מַעָה כֶּסֶף לְצַרְפָּה, וְאוֹכֶלֶת עֵמוֹ מִלִּילֵי שַׁבַּת לְלִילֵי שַׁבַּת. וְאִם אֵין נוֹתֵן לָהּ מַעָה כֶּסֶף לְצַרְפָּה, מַעֲשֶׂה יָדֶיהָ שְׁלָה. וְמָה הִיא עוֹשֶׂה לוֹ, מִשְׁקַל חֲמֹשׁ סָלְעִים שְׁתֵּי בִיהוּדָה, שֶׁהוּ עֹשֶׂר סָלְעִים בְּגָלִיל, אוֹ מִשְׁקַל עֹשֶׂר סָלְעִים עָרֵב בִּיהוּדָה, שֶׁהוּ עֹשֶׂרִים סָלְעִים בְּגָלִיל. וְאִם הִיָּתָה מִנִּיקָה, פּוֹחֲתִים לָהּ מִמַּעֲשֶׂה יָדֶיהָ, וּמוֹסִיפִין לָהּ עַל מְזוֹנוֹתֶיהָ. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים, בְּעֵנֵי שְׁבִיטָא. אֲבָל בְּמִכְבָּד, הַכֹּל לְפִי כְבוֹדוֹ.

פרק ו : משנה א

מְצִיאַת הָאִשָּׁה וּמַעֲשֶׂה יָדֶיהָ, לְבַעֲלָהּ. וִירֻשָּׁתָהּ, הוּא אוֹכֵל פְּרוֹת בְּחִיָּהּ. בְּשָׁתָהּ וּפְגָמָהּ, שְׁלָה. רַבִּי יְהוּדָה בֵּן בֶּתִירָא אוֹמֵר: בְּזִמְנוֹ שְׁבִסְתָּר, לָהּ שְׁנֵי חֲלָקִים, וְלוֹ אֶחָד. וּבְזִמְנוֹ שְׁבַגְלוּי, לוֹ שְׁנֵי חֲלָקִים, וְלָהּ אֶחָד. שְׁלוֹ, יִנְתֵּן מִיד. וְשְׁלָהּ, יִלְקַח בָּהּ קַרְקַע, וְהוּא אוֹכֵל פְּרוֹת.

פרק ו : משנה ב

הַפּוֹסֵק מְעוֹת לְחֲתָנוּ, וּמֵת חֲתָנוּ, אָמַרוּ חֲכָמִים, יָכוֹל הוּא שְׂיֵאמֵר, לְאַחֲרֵי הַיִּיְתִי רוֹצָה לִתּוֹ, וּלְדָ אֵי אֶפְשִׁי לִתּוֹ.

כתובות ו:ג – ו:ו

פרק ו : משנה ג

פסקה להכניס לו אלף דינר, הוא פוסק כנגדון חמשה עשר מנה. וכנגד השום, הוא פוסק פחות חמש. שום במנה ושוה מנה, אין לו אלא מנה. שום במנה, היא נותנת שלשים ואחד סלע ודינר. ובארבע מאות, היא נותנת חמש מאות. מה שחתן פוסק, הוא פוסק פחות חמש.

פרק ו : משנה ד

פסקה להכניס לו כספים, סלע כסף נעשה ששה דינרים. החתן מקבל עליו עשרה דינרין לקפה, לכל מנה ומנה. **רבן שמעון בן גמליאל** אומר: הכל כמנהג המדינה.

פרק ו : משנה ה

המשיא את בתו סתם, לא יפחת לה מחמשים זוז. פסק להכניסה ערמה, לא יאמר הבעל כשאכניסה לביתי אכסנה בכסותי, אלא מכסה ועודה בבית אביה. וכן המשיא את היתומה, לא יפחת לה מחמשים זוז. אם יש בכיס, מפרנסין אותה לפי כבודה.

פרק ו : משנה ו

יתומה שהשיאתה אמה או אחיה מדעתה, וכתבו לה במאה או בחמשים זוז, יכולה היא משתגדיל להוציא מידן מה שראוי להנתן לה. **רבי יהודה** אומר: אם השיא את הבת הראשונה, ינתן לשניה כדרך שנתן לראשונה. וחכמים אומרים, פעמים שאדם עני והעשיר או עשיר והעני, אלא שמין את הנכסים ונותנין לה.

כתובות ו:ז – ז:ג

פרק ו : משנה ז

הַמְשַׁלֵּשׁ מְעוֹת לְבֵתוֹ, וְהִיא אוֹמֶרֶת נֶאֱמַן בְּעֵלֵי עָלִי, יַעֲשֶׂה הַשְּׁלִישׁ מֵהַ שְּׁהַשְּׁלֵשׁ בִּידוֹ, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר: וְכִי אֵינָהּ אֶלָּא שְׂדֵה וְהִיא רוֹצָה לְמִכְרָהּ, הֲרִי הִיא מְכוּרָה מֵעַכְשָׁיו.
בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים, בְּגִדוּלָהּ. אֲבָל בְּקִטְנָהּ, אֵין מַעֲשֶׂה קִטְנָה כְּלוּם.

פרק ז : משנה א

הַמְדִיר אֶת אֲשֶׁתוֹ מִלְּהֵנוֹת לוֹ, עַד שְׁלֹשִׁים יוֹם, יַעֲמִיד פְּרָנָס. יֵתֵר מִכֵּן, יוֹצִיא וְיִתֵּן כְּתָבָהּ.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: בְּיִשְׂרָאֵל, חֹדֶשׁ אֶחָד יָקִים, וּשְׁנַיִם, יוֹצִיא וְיִתֵּן כְּתָבָהּ. וּבְכַהֲנָת, שְׁנַיִם יָקִים, וּשְׁלֹשָׁה, יוֹצִיא וְיִתֵּן כְּתָבָהּ.

פרק ז : משנה ב

הַמְדִיר אֶת אֲשֶׁתוֹ שֶׁלֹּא תִטַּעַם אֶחָד מִכָּל הַפְּרוֹת, יוֹצִיא וְיִתֵּן כְּתָבָהּ.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: בְּיִשְׂרָאֵל, יוֹם אֶחָד יָקִים, שְׁנַיִם, יוֹצִיא וְיִתֵּן כְּתָבָהּ. וּבְכַהֲנָת, שְׁנַיִם יָקִים, שְׁלֹשָׁה, יוֹצִיא וְיִתֵּן כְּתָבָהּ.

פרק ז : משנה ג

הַמְדִיר אֶת אֲשֶׁתוֹ שֶׁלֹּא תִתְקַשֵּׁט בְּאֶחָד מִכָּל הַמִּינִין, יוֹצִיא וְיִתֵּן כְּתָבָהּ.
רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר: בְּעִנְיֹת, שֶׁלֹּא נִתְּן קִצְבָהּ. וּבְעִשְׂרֹת, שְׁלֹשִׁים יוֹם.

כתובות ז:ד – ז:ז

פרק ז: משנה ד

הַמְדִיר אֶת אִשְׁתּוֹ שְׁלֵא תֵלֵךְ לְבֵית אָבִיהָ, בְּזִמּוֹן שֶׁהוּא עֹמָה בְּעִיר, חֲדָשׁ אֶחָד יָקִים. שְׁנַיִם, יוֹצֵיא וְיִתֵּן כְּתֻבָּה. וּבְזִמּוֹן שֶׁהוּא בְּעִיר אַחֲרֵת, רִגְלֵי אֶחָד יָקִים. שְׁלֹשָׁה, יוֹצֵיא וְיִתֵּן כְּתֻבָּה:

פרק ז: משנה ה

הַמְדִיר אֶת אִשְׁתּוֹ שְׁלֵא תֵלֵךְ לְבֵית הָאָבֶל אוֹ לְבֵית הַמִּשְׁתָּה, יוֹצֵיא וְיִתֵּן כְּתֻבָּה, מִפְּנֵי שְׁנוּעַל בְּפָנֶיהָ. וְאִם הָיָה טוֹעֵן מִשׁוּם דָּבָר אַחֵר, רִשְׁאִי. אָמַר לָהּ, עַל מְנַת שְׁתֵּאמְרִי לְפָלוּנִי מָה שְׁאֲמַרְתְּ לִי אוֹ מָה שְׁאֲמַרְתִּי לָךְ, אוֹ שְׁתֵּהָא מִמְלָאָה וּמַעֲרָה לְאַשְׁפָּה, יוֹצֵיא וְיִתֵּן כְּתֻבָּה:

פרק ז: משנה ו

וְאִלוֹ יוֹצְאוֹת שְׁלֵא בְּכְתֻבָּה, הָעוֹבְרֵת עַל דַּת מֹשֶׁה וַיהוּדִית. וְאִיזוֹ הִיא דַּת מֹשֶׁה, מֵאֲכִילְתוֹ שְׂאִינוֹ מְעַשֵּׂר, וּמִשְׁמֹשְׁתוֹ נִדָּה, וְלֹא קוֹצֵה לָהּ חֵלֶה, וְנוֹדְרֵת וְאִינָה מְקִימָת. וְאִיזוֹהִי דַּת יְהוּדִית, יוֹצְאָה וְרִאשָׁה פְּרוּעַ, וְטוּוּה בְּשׁוּק, וּמְדַבֶּרֶת עִם כָּל אָדָם. אָבָא שְׂאוּל אֹמֵר, אִף הַמְקַלְלֵת יוֹלְדִין בְּפָנָיו. רַבִּי טְרַפּוֹן אֹמֵר, אִף הַקּוֹלְגִית. וְאִיזוֹ הִיא קוֹלְגִית, לְכֹשֶׁהִיא מְדַבֶּרֶת בְּתוֹךְ בֵּיתָה וְשִׁכְנֶיהָ שׁוֹמְעִין קוֹלָהּ:

פרק ז: משנה ז

הַמְקַדֵּשׁ אֶת הָאִשָּׁה עַל מְנַת שְׂאִין עָלֶיהָ נְדָרִים וְנִמְצְאוּ עָלֶיהָ נְדָרִים, אִינָה מְקַדֶּשֶׁת. כְּנֶסֶה סֵתָם וְנִמְצְאוּ עָלֶיהָ נְדָרִים, תִּצָּא שְׁלֵא בְּכְתֻבָּה. עַל מְנַת שְׂאִין בָּהּ מוּמִין וְנִמְצְאוּ בָּהּ מוּמִין, אִינָה מְקַדֶּשֶׁת. כְּנֶסֶה סֵתָם וְנִמְצְאוּ בָּהּ מוּמִין, תִּצָּא שְׁלֵא בְּכְתֻבָּה. כָּל הַמוּמִין הַפּוֹסְלִין בְּכֶהָנִים, פּוֹסְלִין בְּנָשִׁים:

כתובות ז:ח – ח:א

פרק ז: משנה ח

היו בה מומין ועודה בבית אביה, האב צריך להביא ראיה שמשנתארסה נולדו בה מומין הללו ונסתחפה שדהו. נכנסה לרשות הבעל, הבעל צריך להביא ראיה שעד שלא נתארסה היו בה מומין אלו והיה מקחו מקח טעות, דברי רבי מאיר. **וחכמים** אומרים, במה דברים אמורים, במומין שבסתר. אבל במומין שבגלוי, אינו יכול לטעון. ואם יש מרחץ באותה העיר, אף מומין שבסתר אינו יכול לטעון, מפני שהוא בודקה בקרובותיו:

פרק ז: משנה ט

האיש שנולדו בו מומין, אין כופין אותו להוציא. אמר **רבן שמעון בן גמליאל**, במה דברים אמורים, במומין הקטנים. אבל במומין הגדולים, כופין אותו להוציא:

פרק ז: משנה י

ואלו שכופין אותו להוציא, מכה שחין, ובעל פוליפוס, והמקמץ, והמצרף נחשת, והברסי, בין שהיו בהם עד שלא נשאו ובין משנשאו נולדו. ועל כלן אמר **רבי מאיר**, אף על פי שהתנה עמה, יכולה היא שתאמר, סבורה הייתי שאני יכולה לקבל, ועכשיו איני יכולה לקבל. **וחכמים** אומרים, מקבלת היא על כרחיה, חוץ ממכה שחין, מפני שממקתו. מעשה בצידון בברסי אחד שמת והיה לו אח ברסי, אמרו **חכמים**, יכולה היא שתאמר, לאחידי הייתי יכולה לקבל, ולך איני יכולה לקבל:

פרק ח: משנה א

הַאִשָּׁה שֶׁנִּפְלוּ לָהּ נְכָסִים עַד שֶׁלֹּא תִתְאַרֵס, מוֹדִים בֵּית שְׁמַאי וּבֵית הַלֵּל שֶׁמוֹכֵרֶת וְנוֹתֵנֶת וְקִיָּם. נִפְלוּ לָהּ מִשְׁנֵת־אֶרֶסָה, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, תִּמְכֹּר, וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, לֹא תִמְכֹּר. אֵלוּ וְאֵלוּ מוֹדִים, שְׂאֵם מְכָרָה וְנִתְּנָה, קִיָּם. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אָמְרוּ לִפְנֵי רַבֵּן גַּמְלִיאֵל, הוֹאִיל וְזָכָה בְּאִשָּׁה, לֹא יִזְכָּה בְּנְכָסִים. אָמַר לָהּ, עַל הַחֲדָשִׁים אָנוּ בּוֹשִׁין, אֲלֵא שְׂאֵתֶם מְגַלְגְּלִין עָלֵינוּ אֶת הַיְשָׁנִים. נִפְלוּ לָהּ מִשְׁנֵשֵׁאת, אֵלוּ וְאֵלוּ מוֹדִים שְׂאֵם מְכָרָה וְנִתְּנָה שֶׁהִבְעֵל מוֹצִיא מִיַּד הַלְּקוּחוֹת. עַד שֶׁלֹּא נִשְׂאֵת וְנִשְׂאֵת, רַבֵּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, אִם מְכָרָה וְנִתְּנָה, קִיָּם. אָמַר רַבִּי חֲנִינָא בֶן עֲקִיבָא, אָמְרוּ לִפְנֵי רַבֵּן גַּמְלִיאֵל, הוֹאִיל וְזָכָה בְּאִשָּׁה, לֹא יִזְכָּה בְּנְכָסִים. אָמַר לָהֶם, עַל הַחֲדָשִׁים אָנוּ בּוֹשִׁין, אֲלֵא שְׂאֵתֶם מְגַלְגְּלִים עָלֵינוּ אֶת הַיְשָׁנִים:

כתובות ח:ב – ח:ה

פרק ח: משנה ב

רבי שמעון חולק בין נכסים לנכסים. נכסים הידועים לבעל, לא תמכר. ואם מכרה ונתנה, בטל שאינו ידועים לבעל, לא תמכר. ואם מכרה ונתנה, קיים:

פרק ח: משנה ג

נפלו לה כספים, ילקח בהו קרקע והוא אוכל פרות. פרות התלושין מן הקרקע, ילקח בהו קרקע והוא אוכל פרות. והמחברין בקרקע, אמר **רבי מאיר**, שמין אותן כמה הן יפיו בפרות וכמה הן יפיו בלא פרות, והמותר, ילקח בהו קרקע והוא אוכל פרות. **וחכמים** אומרים, המחברין לקרקע, שלו. והתלושין מן הקרקע, שלה, וילקח בהו קרקע והוא אוכל פרות:

פרק ח: משנה ד

רבי שמעון אומר, מקום שיפה כחו בכניסתה, הורע כחו ביציאתה. מקום שהורע כחו בכניסתה, יפה כחו ביציאתה. פרות המחברין לקרקע, בכניסתה שלו וביציאתה שלה. והתלושין מן הקרקע, בכניסתה שלה וביציאתה שלו:

פרק ח: משנה ה

נפלו לה עבדים ושפחות זקנים, ימכרו וילקח בהו קרקע והוא אוכל פרות. **רבן שמעון בן גמליאל** אומר, לא תמכר, מפני שהן שבח בית אביה. נפלו לה זיתים וגפנים זקנים, ימכרו לעצים וילקח בהו קרקע והוא אוכל פרות. **רבי יהודה** אומר, לא תמכר, מפני שהן שבח בית אביה. המוציא הוצאות על נכסי אשתו, הוציא הרבה ואכל קמעא, קמעא ואכל הרבה, מה שהוציא הוציא, ומה שאכל אכל. הוציא ולא אכל, ישבע כמה הוציא ויטל:

כתובות ח:ו – ט:א

פרק ח: משנה ו

שומרת יבם שנפלו לה נכסים, מודים בית שמאי ובית הלל שמוכרת ונותנת וקיים. מתה, מה יעשו בכתבתה ובנכסים הנכנסין והיוצאין עמה. בית שמאי אומרים, יחלקו יורשי הבעל עם יורשי האב. ובית הלל אומרים, נכסים בחזקתו, כתבה בחזקת יורשי הבעל, נכסים הנכנסים והיוצאים עמה בחזקת יורשי האב:

פרק ח: משנה ז

הניח אחיו מעות, ילקח בהו קרקע והוא אוכל פרות. פרות התלושין מן הקרקע, ילקח בהו קרקע והוא אוכל פרות. המחברין בקרקע, אמר רבי מאיר, שמין אותן כמה הו יפין בפרות וכמה הו יפין בלא פרות, והמותר, ילקח בהו קרקע והוא אוכל פרות. וחכמים אומרים, פרות המחברין בקרקע, שלו. והתלושין מן הקרקע, כל הקודם זכה בהו. קדם הוא, זכה. קדמה היא, ילקח בהו קרקע והוא אוכל פרות. פנסה, הרי היא כאשתו לכל דבר, ובלבד שתהא כתבתה על נכסי בעלה הראשון:

פרק ח: משנה ח

לא יאמר לה, הרי כתבתיך מנחת על השלחן, אלא כל נכסיו אחראין יאמר אדם לאשתו, הרי כתבתיך מנחת על השלחן, אלא לפתבה. וכן לא כל נכסיו אחראין לכתבתה. גרשה, אין לה אלא כתבתה. החזירה, הרי היא ככל הנשים ואין לה אלא כתבתה בלבד:

הפּוֹתֵב לְאַשְׁתּוֹ, דִּין וּדְבָרִים אֵין לִי בְנִכְסֶיךָ, הֲרִי זֶה אוֹכֵל פְּרוֹת בְּחַיֶּיךָ.
וְאִם מֵתָה, יוֹרְשָׁהּ. אִם כֵּן לָמָּה כָּתַב לָהּ דִּין וּדְבָרִים אֵין לִי בְנִכְסֶיךָ, שְׂאִם
מְכָרָה וְנִתְּנָה, קִיָּם. כָּתַב לָהּ, דִּין וּדְבָרִים אֵין לִי בְנִכְסֶיךָ וּבְפְרוֹתֶיהָ, הֲרִי
זֶה אֵינוֹ אוֹכֵל פְּרוֹת בְּחַיֶּיךָ. וְאִם מֵתָה, יוֹרְשָׁהּ. **רַבִּי יְהוּדָה** אוֹמֵר, לְעוֹלָם
אוֹכֵל פְּרֵי פְרוֹת, עַד שְׂיִכְתַּב לָהּ דִּין וּדְבָרִים אֵין לִי בְנִכְסֶיךָ וּבְפְרוֹתֶיהָ
וּבְפְרֵי פְרוֹתֶיהָ עַד עוֹלָם. כָּתַב לָהּ, דִּין וּדְבָרִים אֵין לִי בְנִכְסֶיךָ וּבְפְרוֹתֶיהָ
וּבְפְרֵי פְרוֹתֶיהָ בְּחַיֶּיךָ וּבְמוֹתְךָ, אֵינוֹ אוֹכֵל פְּרוֹת בְּחַיֶּיךָ. וְאִם מֵתָה, אֵינוֹ
יוֹרְשָׁהּ. **רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל** אוֹמֵר, אִם מֵתָה, יִירְשָׁנָה, מִפְּנֵי שֶׁהִתְּנָה עַל
מָה שְׁכָתוּב בַּתּוֹרָה, וְכָל הַמִּתְּנָה עַל מָה שְׁכָתוּב בַּתּוֹרָה, תִּנָּאוּ בְטַל:

כתובות ט:ב – ט:ה

פרק ט: משנה ב

מי שמת והניח אשה ובעל חוב ויורשין, והיה לו פקדון או מלוה ביד אחרים, **רבי טרפון** אומר, ינתנו לכושל שבהן. **רבי עקיבא** אומר, אין מרחמין בדין, אלא ינתנו ליורשין, שכלן צריכין שבועה ואין היורשין צריכין שבועה:

פרק ט: משנה ג

הניח פרות תלושין מן הקרקע, כל הקודם זכה בהן. זכתה אשה יותר מכתבתה, ובעל חוב יותר על חובו, המותר, **רבי טרפון** אומר, ינתנו לכושל שבהן. **רבי עקיבא** אומר, אין מרחמין בדין, אלא ינתנו ליורשין, שכלם צריכין שבועה ואין היורשין צריכין שבועה:

פרק ט: משנה ד

המושבי את אשתו חנונית או שמנה אפוטרופא, הרי זה משביעה כל זמן שירצה. **רבי אליעזר** אומר, אפלו על פלכה ועל עסתה:

פרק ט: משנה ה

כתב לה, נדר ושבועה אין לי עליך, אין יכול להשביעה, אבל משביע הוא את יורשיה ואת הבאים ברשותה. נדר ושבועה אין לי עליך ועל יורשיך ועל הבאים ברשותיך, אינו יכול להשביעה, לא היא ולא יורשיה ולא את הבאים ברשותה. אבל יורשיו משביעין אותה, ואת יורשיה ואת הבאים ברשותה. נדר ושבועה אין לי ולא ליורשי ולא לבאים ברשותי עליך ועל יורשיך ועל הבאים ברשותיך, אינו יכול להשביעה, לא הוא ולא יורשיו ולא הבאים ברשותו, לא אותה ולא יורשיה ולא הבאים ברשותה:

כתובות ט:ו – ט:ט

פרק ט: משנה ו

הלכה מקבר בעלה לבית אביה או שחזרה לבית חמיה, ולא נעשית אפוטרופא, אין היורשין משביעין אותה. ואם נעשית אפוטרופא, היורשין משביעין אותה על העתיד לבא ואין משביעין אותה על מה שעבר:

פרק ט: משנה ז

הפוגמת כתבתה, לא תפרע אלא בשבועה. עד אחד מעידה שהיא פרועה, לא תפרע אלא בשבועה. מנכסי יתומים ומנכסים משעבדין ושלא בפניו, לא תפרע אלא בשבועה:

פרק ט: משנה ח

הפוגמת כתבתה כיצד, היתה כתבתה אלף זוז, ואמר לה התקבלת כתבתך, והיא אומרת לא התקבלתי אלא מנה, לא תפרע אלא בשבועה. עד אחד מעידה שהיא פרועה כיצד, היתה כתבתה אלף זוז, ואמר לה התקבלת כתבתך, והיא אומרת לא התקבלתי, ועד אחד מעידה שהיא פרועה, לא תפרע אלא בשבועה. מנכסים משעבדים כיצד, מכר נכסיו לאחרים, והיא נפרעת מן הלקוחות, לא תפרע אלא בשבועה. מנכסי יתומים כיצד, מת והניח נכסיו ליתומים, והיא נפרעת מן היתומים, לא תפרע אלא בשבועה. ושלא בפניו כיצד, הלך לו למדינת הים, והיא נפרעת שלא בפניו, אינה נפרעת אלא בשבועה. **רבי שמעון** אומר, כל זמן שהיא תובעת כתבתה, היורשין משביעין אותה. ואם אינה תובעת כתבתה, אין היורשין משביעין אותה:

פרק ט: משנה ט

הוֹצִיָאָה גֵט וְאִין עֵמוּ כְּתָבָה, גּוֹבֵה כְּתָבְתָהּ. כְּתָבָה וְאִין עֵמָה גֵט, הִיא
אוֹמֶרֶת אֶבֶד גֵּטִי וְהוּא אוֹמֵר אֶבֶד שׁוֹבְרִי, וְכֵן בְּעַל חוֹב שֶׁהוֹצִיָא שְׁטֵר חוֹב
וְאִין עֵמוּ פְרוֹזְבוּל, הֵרִי אֵלוּ לֹא יִפְרְעוּ. רַבִּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, כּוֹן
הַסְכָּנָה וְאֵילֶךְ, אִשָּׁה גּוֹבֵה כְּתָבְתָהּ שְׁלֹא בְּגֵט, וּבְעַל חוֹב גּוֹבֵה שְׁלֹא
בְּפְרוֹזְבוּל. שְׁנֵי גֵטִין וְשְׁתֵּי כְּתָבוֹת, גּוֹבֵה שְׁתֵּי כְּתָבוֹת. שְׁתֵּי כְּתָבוֹת וְגֵט
אֶחָד, אוֹ כְּתָבָה וְשְׁנֵי גֵטִין, אוֹ כְּתָבָה וְגֵט וְכִמִּיתָהּ, אֵינָה גּוֹבֵה אֶלָּא כְּתָבָה
אֶחָת, שֶׁהִמְגִּירָשׁ אֶת אִשְׁתּוֹ וְהַחְזִירָהּ, עַל כֹּנֶת כְּתָבָה הָרֵאשׁוֹנָה מִחְזִירָהּ.
קָטוּן שֶׁהִשְׂיֵאוּ אָבִיו, כְּתָבְתָהּ קִיָּמָת, שְׁעַל כֹּנֶת כּוֹן קִיָּמָה. גֵּר שֶׁנִּתְגַּיֵּר וְאִשְׁתּוֹ
עֵמוּ, כְּתָבְתָהּ קִיָּמָת, שְׁעַל כֹּנֶת כּוֹן קִיָּמָה:

כתובות יא – יד

פרק י: משנה א

מי שהיה נשוי שתי נשים ומת, הראשונה קודמת לשניה, ויורשי הראשונה קודמין ליורשי שניה.
נשא את הראשונה ומתה, נשא שניה ומת הוא, שניה ויורשיה קודמים ליורשי הראשונה:

פרק י: משנה ב

מי שהיה נשוי שתי נשים ומתו ואחר כך מת הוא, ויתומים מבקשים כתבת אמן ואין שם אלא שתי כתבות, חולקין בשוה.
היה שם מותר דינר, אלו נוטלין כתבת אמן ואלו נוטלין כתבת אמן.
אם אמרו יתומים, אנחנו מעלים על נכסי אבינו יתר דינר, כדי שיטלו כתבת אמן, אין שומעין להו, אלא שמין את הנכסים בבית דין:

פרק י: משנה ג

היו שם נכסים בראוי, אינן כבמחזק.
רבי שמעון אומר, אפלו יש שם נכסים שאין להם אחריות, אינו כלום, עד שיהיו שם נכסים שיש להן אחריות יותר על שתי הכתבות דינר:

פרק י: משנה ד

מי שהיה נשוי שלש נשים ומת, כתבתה של זו מנה ושל זו מאתים ושל זו שלש מאות ואין שם אלא מנה, חולקות בשוה.
היו שם מאתים, של מנה נוטלת חמשים, של מאתים ושל שלש מאות, שלשה שלשה של זהב.
היו שם שלש מאות, של מנה נוטלת חמשים, ושל מאתים, מנה, ושל שלש מאות, ששה של זהב.
וכן שלשה שהטילו לכיס, פחתו או הותירו, כך הו חולקין:

כתובות י"ה – י"א:ב

פרק י: משנה ה

מי שהיה נשוי ארבע נשים ומת, הראשונה קודמת לשניה, ושניה לשלישית, ושלישית לרביעית. הראשונה נשבעת לשניה, ושניה לשלישית, ושלישית לרביעית, והרביעית נפרעת שלא בשבועה. **בן ננס** אומר, וכי מפני שהיא אחרונה נשפרת, אף היא לא תפרע אלא בשבועה.

היו יוצאות כלן ביום אחד, כל הקודמת לחברתה אפלו שעה אחת, זכתה. וכך היו כותבין בירושלים שעות. היו כלן יוצאות בשעה אחת ואין שם אלא מנה, חולקות בשוה:

פרק י: משנה ו

מי שהיה נשוי שתי נשים, ומכר את שדהו, וכתבה ראשונה ללוקח דין ודברים אין לי עמך, השניה מוציאה מהלוקח, וראשונה מן השניה, והלוקח מן הראשונה, וחוזרות חלילה עד שיעשו פשרה ביניהם. וכן בעל חוב. וכן אשה בעלת חוב:

פרק י"א: משנה א

אלמנה נזונת מנכסי יתומים, מעשה ידיה שלהו, ואין חיבין בקבורתה. יורשיה, יורשי כתבתה, חיבין בקבורתה:

פרק י"א: משנה ב

אלמנה, בין מן הארוסין בין מן הנשואין, מוכרת שלא בבית דין. **רבי שמעון** אומר, מן הנשואין, מוכרת שלא בבית דין. מן הארוסין, לא תמכר אלא בבית דין, מפני שאין לה מזונות, וכל שאין לה מזונות, לא תמכר אלא בבית דין:

כתובות יא:ג – יא:ו

פרק יא : משנה ג

מְכָרָה כְּתֻבָּתָהּ אוּ מְקַצָּתָהּ, מְשַׁכְּנָה כְּתֻבָּתָהּ אוּ מְקַצָּתָהּ, נִתְּנָה כְּתֻבָּתָהּ, לְאַחֵר אוּ מְקַצָּתָהּ, לֹא תִמְכַּר אֶת הַשְּׂאֵר אֶלָּא בְּבֵית דִּין. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, מוֹכֵרֶת הִיא אֶפְלוּ אַרְבַּעַה וְחֻמְשָׁה פְּעָמִים, וּמוֹכֵרֶת לְמִזְוֹנוֹת שְׁלֹא בְּבֵית דִּין, וְכוּתֻבֶת, לְמִזְוֹנוֹת מְכָרְתִּי. וְגֵרוּשָׁה לֹא תִמְכַּר אֶלָּא בְּבֵית דִּין.

פרק יא : משנה ד

אֲלֻמְנָה שֶׁהִיְתָה כְּתֻבָּתָהּ מֵאֲתֵימִים וּמְכָרָה שְׁוֵה מְנָה בְּמֵאֲתֵימִים אוּ שְׁוֵה מֵאֲתֵימִים בְּמְנָה, נִתְקַבְּלָה כְּתֻבָּתָהּ. הִיְתָה כְּתֻבָּתָהּ מְנָה וּמְכָרָה שְׁוֵה מְנָה וְדִינָר בְּמְנָה, מְכָרָה בְּטֵל. אֶפְלוּ הִיא אוֹמֵרֶת אַחְזִיר אֶת הַדִּינָר לִיּוֹרְשִׁין, מְכָרָה בְּטֵל. **רַבִּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל** אוֹמֵר, לְעוֹלָם מְכָרָה קִיָּם עַד שֶׁתְּהֵא שֵׁם כְּדִי שֶׁתִּשְׁטִיר בְּשָׂדֶה בֵּת תִּשְׁעָה קָבִים, וּבִגְנָה בֵּת חֲצִי קָב, וּכְדַבְּרֵי **רַבִּי עֲקִיבָא** בֵּית רַבְּעִי. הִיְתָה כְּתֻבָּתָהּ אַרְבַּע מֵאוֹת זוּז, וּמְכָרָה לְזָה בְּמְנָה וְלְזָה בְּמְנָה וְלֹא אַחֲרוֹן יָפָה מְנָה וְדִינָר בְּמְנָה, שֶׁל אַחֲרוֹן בְּטֵל וְשֶׁל כָּל מְכָרָן קִיָּם.

פרק יא : משנה ה

שׁוּם הַדִּינָיִן שֶׁפָּחְתּוּ שְׁתוֹת אוּ הוֹסִיפוּ שְׁתוֹת, מְכָרָן בְּטֵל. **רַבִּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל** אוֹמֵר, מְכָרָן קִיָּם. אִם כֵּן מָה כֹּחַ בֵּית דִּין יָפָה. אֲבָל אִם עָשׂוּ אַגְרֵת בְּקֵרֶת, אֶפְלוּ מְכָרוּ שְׁוֵה מְנָה בְּמֵאֲתֵימִים, אוּ שְׁוֵה מֵאֲתֵימִים בְּמְנָה, מְכָרָן קִיָּם.

פרק יא : משנה ו

הַמְּמַאֲנֶת, הַשְּׂנִיָּה, וְהַאִילוֹנִית, אֵין לָהֶם כְּתֻבָּה וְלֹא פְרוֹת, וְלֹא מִזְוֹנוֹת, וְלֹא בְלָאוֹת. וְאִם מִתְחַלָּה נִשְׂאָה לְשֵׁם אִילוֹנִית, יֵשׁ לָהּ כְּתֻבָּה אֲלֻמְנָה לְכַהֵן גָּדוֹל, גְּרוּשָׁה וְחֻלוּצָה לְכַהֵן הַדִּיּוֹט, מְמוֹזֶרֶת וְנִתְיָנָה לְיִשְׂרָאֵל, בֵּת יִשְׂרָאֵל לְנִתְיָן וּלְמִמּוֹזֵר, יֵשׁ לָהּ כְּתֻבָּה.

כתובות יב:א – יב:ד

פרק יב: משנה א

הנושא את האשה ופסקה עמו כדי שיזון את בתה חמש שנים, חיב לזונה חמש שנים.
נשאת לאחר ופסקה עמו כדי שיזון את בתה חמש שנים, חיב לזונה חמש שנים. לא יאמר הראשון לכשתבא אצלי אזונה, אלא מוליך לה מזונותיה למקום אמה.
וכן לא יאמרו שניהם הרי אנו זנין אותה כאחד, אלא אחד זנה ואחד נותן לה דמי מזונות:

פרק יב: משנה ב

נשאת, הבעל נותן לה מזונות והן נותנין לה דמי מזונות. מתו, בנותיהן נזונות מנכסים בני חורין והיא נזונת מנכסים משעבדים, מפני שהיא כבעלת חוב.
הפקחים היו כותבים, על מנת שאזון את בתך חמש שנים כל זמן שאת עמי:

פרק יב: משנה ג

אלמנה שאמרה אי אפשי לזו מבית בעלי, אין היורשין יכולין לומר לה לכי לבית אביך ואנו זנין אותך, אלא זנין אותה בבית בעלה ונותנין לה מדור לפי כבודה.
אמרה אי אפשי לזו מבית אבא, יכולים היורשים לומר לה, אם את אצלנו יש לך מזונות, ואם אין את אצלנו אין לך מזונות.
אם היתה טוענת מפני שהיא ילדה והן ילדים, זנין אותה והיא בבית אביה:

פרק יב: משנה ד

כָּל זְמַן שֶׁהִיא בְּבֵית אָבִיהָ, גּוֹבֶה כְּתַבְתָּהּ לְעוֹלָם.
כָּל זְמַן שֶׁהִיא בְּבֵית בַּעֲלָהּ, גּוֹבֶה כְּתַבְתָּהּ עַד עֶשְׂרִים וְחֹמֶשׁ שָׁנִים, שִׁישׁ
בְּעֶשְׂרִים וְחֹמֶשׁ שָׁנִים שֶׁתַּעֲשֶׂה טוֹבָה כְּנֶגֶד כְּתַבְתָּהּ, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר
שֶׁאָמַר מִשּׁוֹם רַבּוֹ שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, כָּל זְמַן שֶׁהִיא בְּבֵית בַּעֲלָהּ, גּוֹבֶה כְּתַבְתָּהּ לְעוֹלָם. כָּל זְמַן
שֶׁהִיא בְּבֵית אָבִיהָ, גּוֹבֶה כְּתַבְתָּהּ עַד עֶשְׂרִים וְחֹמֶשׁ שָׁנִים. מִתָּה, יוֹרְשִׁיהָ
מוֹזְכֵרִין כְּתַבְתָּהּ עַד עֶשְׂרִים וְחֹמֶשׁ שָׁנִים:

כתובות יג:א – יג:ד

פרק יג: משנה א

שְׁנֵי דִינֵי גְזֵרוֹת הָיוּ בִירוּשָׁלַיִם, אֲדָמוֹן וְחֲנַן בֶּן אֲבִישָׁלוֹם. חֲנַן אָמַר שְׁנֵי דְבָרִים, אֲדָמוֹן אָמַר שִׁבְעָה. מִי שֶׁהֵלֵךְ לְמִדְיַנַת הַיָּם וְאִשְׁתּוֹ תּוֹבַעַת מְזוֹנוֹת, חֲנַן אָמַר, תִּשָּׁבַע בַּסּוּף וְלֹא תִשָּׁבַע בַּתְּחִלָּה. נִחְלְקוּ עָלָיו בְּנֵי כְהֻנִּים גְּדוֹלִים וְאָמְרוּ, תִּשָּׁבַע בַּתְּחִלָּה וּבַסּוּף. אָמַר רַבִּי דוֹסָא בֶּן הֶרְכֵּינֶס כְּדַבְּרֵיהֶם. אָמַר רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זְכַאִי, יָפָה אָמַר חֲנַן, לֹא תִשָּׁבַע אֶלָּא בַסּוּף:

פרק יג: משנה ב

מִי שֶׁהֵלֵךְ לְמִדְיַנַת הַיָּם וְעָמַד אֶחָד וּפְרַנֵּס אֶת אִשְׁתּוֹ, חֲנַן אָמַר, אֲבִד אֶת מְעוֹתָיו. נִחְלְקוּ עָלָיו בְּנֵי כְהֻנִּים גְּדוֹלִים וְאָמְרוּ, יִשָּׁבַע כַּמָּה הוֹצִיא וְיִטַּל. אָמַר רַבִּי דוֹסָא בֶּן הֶרְכֵּינֶס כְּדַבְּרֵיהֶם. אָמַר רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זְכַאִי, יָפָה אָמַר חֲנַן, הִנִּיחַ מְעוֹתָיו עַל קָרוֹן הַצְּבִי:

פרק יג: משנה ג

אֲדָמוֹן אָמַר שִׁבְעָה. מִי שָׁמַת וְהִנִּיחַ בְּנִים וּבָנוֹת, בְּזִמּוֹן שֶׁהִנְכָּסִים מְרַבֵּין, הַבָּנִים יוֹרְשִׁים וְהַבָּנוֹת נְזוֹנוֹת. וּבִנְכָסִים מְעֻטִים, הַבָּנוֹת יְזוֹנוּ וְהַבָּנִים יַחְזְרוּ עַל הַפְּתָחִים. אֲדָמוֹן אָמַר, בְּשִׁבִיל שְׂאֵנִי זָכַר הַפְּסָדְתִּי. אָמַר רַבֵּן גַּמְלִיאֵל, רוֹאֵה אֲנִי אֶת דְּבָרֵי אֲדָמוֹן:

פרק יג: משנה ד

הַטּוֹעוֹן אֶת חֵבְרוֹ כִּדֵּי שָׁמוֹן, וְהוֹדָה בְּקִנְיָנָיו, אֲדָמוֹן אָמַר, הוֹאִיל וְהוֹדָה בְּמִקְצַת הַטְּעָנָה, יִשָּׁבַע. וְחֻכְמָיִם אָמְרִים, אֵין זוֹ הוֹדָאָה מִמִּין הַטְּעָנָה. אָמַר רַבֵּן גַּמְלִיאֵל, רוֹאֵה אֲנִי אֶת דְּבָרֵי אֲדָמוֹן:

כתובות יג:ה – יג:ח

פרק יג : משנה ה

הפוסק מעות לחתנו ופשט לו את הרגל, תשב עד שילבין ראשה. **אדמון** אומר, יכולה היא שתאמר, אלו אני פסקתי לעצמי, אשב עד שילבין ראשי. עכשיו שאבא פסק עלי, מה אני יכולה לעשות, או כנס או פטר.

אמר **רבן גמליאל**, רואה אני את דברי אדמון.

פרק יג : משנה ו

העורך על השדה והוא חתום עליה בעד, אדמון אומר, יכול הוא שיאמר, השני נח לי והראשון קשה הימנו. **וחכמים** אומרים, אבד את זכותו. עשאה סימן לאחר, אבד את זכותו.

פרק יג : משנה ז

מי שהלך למדינת הים ואבדה דרך שדהו, **אדמון** אומר, ילך בקצרה. **וחכמים** אומרים, יקנה לו דרך במאה מנה, או יפרח באויר.

פרק יג : משנה ח

המוציא שטר חוב על חברו, והלה הוציא שמכר לו את השדה, **אדמון** אומר, יכול הוא שיאמר, אלו הייתי חייב לך, היה לך להפרע את שלך בשמכרת לי את השדה. **וחכמים** אומרים, זה היה פקח שמכר לו את הקרקע, מפני שהוא יכול למשכנו.

כתובות יג:ט – נדרים א:א

פרק יג : משנה ט

שְׁנַיִם שֶׁהוֹצִיאוּ שְׁטֵר חוֹב זֶה עַל זֶה, אֲדָמוֹן אֹמֵר, אֵלּוּ הֵייתִי חַיֵּב לָךְ, כִּי־צַד אֶתָּה לֹוֹה מִפְּנֵי. **וְחֻכְמַיִם** אֹמְרִים, זֶה גֹבֶה שְׁטֵר חוֹבוֹ וְזֶה גֹבֶה שְׁטֵר חוֹבוֹ.

פרק יג : משנה י

שְׁלֹשׁ אַרְצוֹת לְנִשְׁוֹאִין, יְהוּדָה, וְעֵבֶר הַיַּרְדֵּן, וְהַגָּלִיל. אִין מוֹצִיאִין מַעִיר לְעִיר וּמִכַּרְדָּ לְכַרְדָּ. אֲבָל בְּאוֹתָהּ הָאָרֶץ, מוֹצִיאִין מַעִיר לְעִיר וּמִכַּרְדָּ לְכַרְדָּ, אֲבָל לֹא מַעִיר לְכַרְדָּ וְלֹא מִכַּרְדָּ לְעִיר. מוֹצִיאִין מִנּוּה הַרְעָה לְנֹוה הַיָּפָה, אֲבָל לֹא מִנּוּה הַיָּפָה לְנֹוה הַרְעָה. **רַבִּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל** אֹמֵר, אִף לֹא מִנּוּה רְעָה לְנֹוה יָפָה, מִפְּנֵי שֶׁהִנּוּה הַיָּפָה בּוֹדֵק.

פרק יג : משנה יא

הַכֹּל מַעֲלִין לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְאִין הַכֹּל מוֹצִיאִין. הַכֹּל מַעֲלִין לִירוּשָׁלַיִם, וְאִין הַכֹּל מוֹצִיאִין, אֶחָד הָאֲנָשִׁים וְאֶחָד הַנָּשִׁים (וְאֶחָד עֶבְדִּים). נָשָׂא אִשָּׁה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְגֵרְשָׁה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, נוֹתֵן לָהּ מִמְּעוֹת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

נָשָׂא אִשָּׁה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְגֵרְשָׁה בְּקַפּוּטְקִיא, נוֹתֵן לָהּ מִמְּעוֹת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. נָשָׂא אִשָּׁה בְּקַפּוּטְקִיא וְגֵרְשָׁה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, נוֹתֵן לָהּ מִמְּעוֹת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. **רַבִּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל** אֹמֵר, נוֹתֵן לָהּ מִמְּעוֹת קַפּוּטְקִיא. נָשָׂא אִשָּׁה בְּקַפּוּטְקִיא וְגֵרְשָׁה בְּקַפּוּטְקִיא, נוֹתֵן לָהּ מִמְּעוֹת קַפּוּטְקִיא.

פרק א : משנה א

כָּל כְּנוּיֵי נְדָרִים כְּנְדָרִים, וְחֻרְמִים כְּחֻרְמִים, וְשָׁבוּעוֹת כְּשָׁבוּעוֹת, וְנִזְירוֹת כְּנִזְירוֹת. הָאֹמֵר לְחֻבְרוֹ, מִדְּרָגִי מִמֶּדֶה, מִפְּרָשְׁנִי מִמֶּדֶה, מִרְחֻקִי מִמֶּדֶה, שְׂאִינִי אוֹכֵל לָךְ, שְׂאִינִי טוֹעֵם לָךְ, אָסוּר.

מִנְדָּה אֲנִי לָךְ, **רַבִּי עֲקִיבָא** הִזְהִי חוֹכֵד בְּזֶה לְהַחְמִיר. כְּנְדָרֵי רְשָׁעִים, נִדָר בְּנִזִיר, וּבְקָרְבָן, וּבְשָׁבוּעָה. כְּנְדָרֵי כְשָׁרִים, לֹא אָמַר כְּלוּם. כְּנְדָבוֹתָם, נִדָר בְּנִזִיר וּבְקָרְבָן.